

Arrest

nr. 106 605 van 11 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de stad Tunis, in de wijk al-Khadra, de Tunesische nationaliteit te bezitten, en een moslim en van Arabische origine te zijn. Uw vader werkte in 'de sectie' (een werkplaats die in quasi iedere wijk aanwezig was) van de wijk en moest onder andere vlaggen ophangen wanneer notabelen op bezoek kwamen en versieringen aanbrengen. Ook ging hij regelmatig naar vergaderingen van de Democratische Partij van voormalig president Ben Ali en als kind vergezelde u hem wel eens. Uw moeder overleed in 1992, uw vader in 2006, beiden stierven zij een natuurlijke dood. In 1997 verliet u omwille van economische redenen Tunesië en kwam u illegaal naar België. U heeft hier intussen een broer die woonachtig is in Luik. Hij verbleef aanvankelijk in Duitsland en heeft de Duitse nationaliteit. U hebt ook nog een aantal ooms die hier woonachtig zijn. Uw zus is gehuwd en woont in Algerije.

Tijdens uw verblijf alhier kwam u verschillende keren in aanraking met het gerecht en werd u tijdens verschillende politiecontroles hier aangetroffen terwijl u zich illegaal op het grondgebied bevond. Uw familie in Tunesië werd met een scheef oog bekeken omdat uw vader werkte voor 'de sectie' en als informateur werd beschouwd en uw broer M.(...) politiecommissaris was in jullie wijk.

Op 14 januari 2011 verliet Ben Ali, naar aanleiding van de revolutie, het land en twee dagen later werd uw broer M.(...) thuis vermoord door Salafisten. U hoorde dit van personen woonachtig in België en die in Tunesië uw burens waren geweest.

U hebt in 2012 een aanvraag tot regularisatie ingediend en hier een positief op antwoord gekregen, zo stelt u. Vooraleer u echter de nodige papieren in ontvangst kon nemen werd u opgepakt door de politie en ondergebracht in het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM).

U hebt op 16 mei 2013 asiel aangevraagd omdat u omwille van de reputatie van uw familie en de moord op uw broer vreest dat ook u bij een terugkeer naar Tunesië risico loopt vermoord te worden.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u Tunesië initieel enkel verlaten hebt omwille van economische redenen. U hiernaar gepeild stelt u immers dat u het land verlaten hebt om uw situatie te verbeteren, u had geen diploma en het was moeilijk om er werk te vinden. Ter bevestiging gevraagd of het hier louter economische motieven betreft, beaamt u dit (cgvs p.2). Hieruit blijkt dus duidelijk, en zoals ook reeds werd opgemerkt, dat u louter omwille van economische motieven bent vertrokken die geen band hebben met één van de vijf criteria van de Conventie van Genève.

Gevraagd waarom u nu asiel aanvraagt, verwijst u naar het gegeven dat uw familie gekend is. U verklaart vooreerst dat uw vader gewerkt heeft in 'de sectie', waar een foto van de president en de Tunesische vlag hing, en hij werd beschouwd als een informateur van het (voormalige) regime. U gevraagd waarom uw vader als een informateur beschouwd werd, stelt u dat dit is omwille van zijn werk en dat iedere persoon die in zo'n sectie werkte informatie moest doorgeven. U gevraagd of iedereen die werkte in 'de sectie' dit deed, beaamt u dit. U gevraagd of mensen die op de 'gewone administraties' werkten hetzelfde moesten doen, beaamt u ook dit, ze deden allemaal hetzelfde, zo stelt u (CGVS, p.2-3). Uit de door u gegeven verklaringen blijkt duidelijk dat uw vader geen vooraanstaande noch bijzondere rol binnen 'de sectie' speelde. Een appreciatie die onderstreept wordt door uw verklaringen dat het werk van uw vader er voornamelijk uit bestond vlaggen op te hangen en versieringen aan te brengen. Daarenboven geeft u ook aan dat het verschaffen van informatie nu niet bepaald een rol was die uw vader als enige op zich nam, integendeel, dit was op iedereen van toepassing die voor de overheid werkte en het hoeft geen betoog dat dit dus op een groot deel van de bevolking van toepassing is waardoor er bezwaarlijk van uit kan worden gegaan dat u, die reeds in 1997 het land heeft verlaten, omwille hiervan problemen zou krijgen, te meer uw vader in 2006 is overleden en zelf de val van het regime van Ben Ali niet meer heeft meegemaakt.

Uw verklaring omwille van het werk van uw broer problemen te zullen krijgen kan ook niet overtuigen. Immers, u gevraagd hoe u weet dat uw broer door 'Salafisten' werd omgebracht, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet gezien heeft en u dit slechts van vroegere burens hebt vernomen zonder spontaan documenten neer te leggen ter staving hiervan. U gevraagd, gezien de situatie op dat moment in Tunesië op zijn zachtst gezegd nogal turbulent was, of uw broer niet gewoon door criminelen kon zijn vermoord, kunt u slechts stellen dat dit niet het geval is daar het werk van uw broer speciaal was (hij had vele mensen in de gevangenis 'gestoken') en dat alle mensen die u daarover hadden bericht gezegd hadden dat de Salafisten hiervoor verantwoordelijk waren (CGVS, p.2-3). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat, zo uw broer effectief zou zijn gedood, u enkel kunt gissen over wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en welk de reden hiervoor was. Uw verklaring omwille van diens werk problemen te zullen krijgen zijn dan ook louter veronderstellingen, niets meer en niets minder.

Daarenboven dient opgemerkt dat uw eigen houding ook afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. U stelt immers dat uw familie altijd al werd veracht en dat dit nog erger werd sinds het overlijden van uw broer. Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw broer op 16 januari 2011 om het leven is gekomen, u hiervan enkele dagen later op de hoogte werd gesteld en u er zich zelfs al vóór diens overlijden van bewust was dat zijn job ook voor uw welzijn problematisch kon zijn. Het hoeft dan ook geen betoog dat het niet ernstig kan worden genomen dat u pas zo'n anderhalf jaar na diens overlijden een asielaanvraag indient. Mocht u effectief een gegronde vrees koesteren dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk na het vernemen van diens overlijden bescherming zou vragen en niet zou wachten tot u opgesloten werd in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. U hier dan ook naar gepeild, stelt u dat u eerst nog een procedure had lopen in kader van uw aanvraag tot

regularisatie en u, op het moment dat uw papieren werden ingetrokken en men u meedeelde dat u gerepatriëerd zou worden, een asielaanvraag indiende (CGVS, p.4). Ook uit dit door u gegeven antwoord blijkt eerder dat u een verblijfsstatuut op het oog had dan dat u nood had aan internationale bescherming.

Uw verdere verklaringen dat u hier al zestien jaar bent, uw familie intussen hier is en u in Tunesië enkel armoede wacht zijn socio-economische motieven die niet ressorteren onder de Conventie van Genève (CGVS, p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt een vrees te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

In uw administratief dossier bevinden zich enkel kopieën van een aantal pagina's van uw paspoort. Dit document heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat en bijgevolg vermag dit document niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2c van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dient u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker was van mening dat hij al bescherming had aangevraagd via een regularisatieaanvraag. Deze werd daarenboven ingewilligd, maar later weer ingetrokken. Verzoeker heeft dus wel degelijk actie ondernomen om zijn verblijf veilig te stellen. Het spreekt ook voor zich dat verzoeker op het moment waarop hij dreigt te worden uitgewezen verdere stappen diende te ondernemen. Verzoeker leefde immers reeds zestien jaar in België zonder enige problemen te hebben gekend en bovendien werd zijn regularisatie eerst goedgekeurd. Verzoeker had hier aldus niets te vrezen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwt de 'laattijdigheid' van zijn asielaanvraag onterecht als een reden om te twijfelen aan de ernst van de aangehaalde feiten. Verzoeker riskeert in zijn land vervolgd te worden doordat zijn vader alom gekend was als informateur van Ben Ali en zijn broer twee jaar geleden vermoord werd door Salafisten. Het spreekt voor zich dat verzoeker als direct familied lid tevens gevaar loopt in Tunesië. De reden waarom verzoeker geen tastbaar bewijs van de effectieve omstandigheden van de moord op zijn broer kan voorleggen, is te wijten aan het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn land van herkomst aangezien er ginds geen directe familie meer aanwezig is. In het geval verzoeker wel documenten had kunnen neerleggen had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens toch maar geargumenteed dat deze op valse wijze kunnen bemachtigd worden. Bovendien heeft verzoeker niet de financiële mogelijkheid zich ergens anders te vestigen waar de dreiging niet van toepassing zou zijn. Hij kan ook niet terugvallen op naaste familie, aangezien zijn familie in Tunesië gestorven of vermoord is en het andere deel zich gevestigd heeft in het buitenland.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker expliciet verklaart zijn land oorspronkelijk te hebben verlaten om louter economische redenen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling echter aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Het feit dat verzoeker geen diploma had en het moeilijk was om werk te vinden in Tunesië volstaat aldus niet (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook de verklaringen van verzoeker dat hij al zestien jaar in België verblijft, dat zijn familie hier intussen is en dat hem in Tunesië enkel armoede te wachten staat (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 4) zijn geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden. Met betrekking tot deze socio-economische problemen dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker ook niet *in concreto* aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Vervolgens haalt verzoeker zijn familiale achtergrond aan als reden om asiel aan te vragen. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat zijn vader beschouwd werd als een informateur van het voormalig regime van Ben Ali. Zo stelt verzoeker dat iedereen die in 'de sectie' werkte informatie moest doorgeven en dit deed. Ook de mensen die in de 'gewone administraties' werkten deden allemaal hetzelfde (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Hieruit blijkt dat de vader van verzoeker geenszins een vooraanstaande of bijzondere rol speelde in 'de sectie', hetgeen bevestigd wordt door de verklaringen van verzoeker dat het werk van zijn vader er voornamelijk uit bestond vlaggen op te hangen en versieringen aan te brengen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die in 1997 het land heeft verlaten en wiens vader in 2006, nog voor de val van het regime van Ben Ali, is overleden, omwille van het werk van zijn vader problemen zou krijgen in Tunesië (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 1 en 2). Daarnaast kunnen ook de verklaringen van verzoeker dat hij problemen zou krijgen omwille van het werk van zijn broer niet overtuigen. Verzoeker stelt immers dat zijn broer door Salafisten werd vermoord, maar geraakt niet verder dan te stellen dat hij dit vernomen heeft van burens en het niet gezien heeft (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Wanneer verzoeker werd gevraagd, gezien de situatie op dat moment in Tunesië nogal turbulent was, of zijn broer niet gewoon door criminelen kon zijn vermoord, kon verzoeker slechts stellen dat dit niet het geval is daar het werk van zijn broer speciaal was en dat alle mensen die hem daarover hadden bericht gezegd hadden dat de Salafisten hiervoor verantwoordelijk waren (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat, zo verzoekers broer effectief zou zijn gedood, hij enkel kan gissen naar wie hiervoor verantwoordelijk was/waren en welk de reden hiervoor was en zich desbetreffend enkel steunt op de mening van derden. In de mate er aan de dood van verzoekers broer al enig geloof kan worden gehecht, brengt verzoeker geen elementen aan die erop wijzen dat hij persoonlijk problemen zou kennen. Verzoeker verklaarde bovendien reeds 16 jaar geleden te zijn vertrokken uit Tunesië (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4). Verzoekers verklaring omwille van het werk van zijn broer ook problemen te zullen krijgen, is dan ook slechts een veronderstelling.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF